

P O - F A N Z I N

Tiskový orgán S - F klubu dětí a mládeže do 18 let Otrokovice

č.1

ročník 1983-84

ZDARMA

P O - F A N Z I N

Vydává red. trojka S-F KK Otrokovice I/85 zdarma

UKÁZKY NOVÉ TVORBY

Z organizačních důvodů dostává se k dispozici další z našich tiskovin se značným časovým odstupem, připojujeme touto cestou omluvu.

Pod místní skupinu scifiautorů spadají tč. 4 členové s vlastní tvorbou - po určitých přesunech se k dřívějším připojil Miroslav Ráček - student SPŠ Strojnické v Gottvaldově. Uvedená povídka náleží mezi jeho prvotiny, již dříve publikována formou školní soutěže, nyní otištěna zde. Překladová tvorba obdržených textů z SSSR probíhá (Volgograd, Abakan, Gorlovka), shromážděny nové práce, totožnost autora píšícího pod pseudonymem D. Blackdíra nadále nezjištěna.

RT

VÁLKA AUTOMATU

Když Clif Loié jeden z nejlepších pilotů 1. eskadry ochrany Marsu vstoupil do sjezdového sálu Rady bezpečnosti Marsu a spojení se Zemí, byli zde již všichni členové rady napjatě čekající, zda-li se již Země ozvala.

"Vítám všechny členy Rady na dnešním zasedání," uvítal všechny přítomné předseda vlády Marsu Peter Kingman. "Všichni jistě víte, jaké rozrušení panuje v kopulích našich měst. Země se nám již déle než dva týdny neozvala, dokonce neodpovídá na naše signály. Naše signalizační přístroje zaregistrovaly určité výchylky v oběžné dráze Země. Vypadá to, jako by se na Zemi rozbouřily všechny sopky. Proto navrhuji, aby se sestavila posádka pro náš nejnovější model raketo-plánu typu XB-23, který jsme pojmenovali Algenar, a prozkoumat děje na Zemi. Kdo je pro?"

Všechny ruce se zvedly. "Děkuji Vám, tím končím zasedání Rady. Hoši z oddělení letu k Zemi se sejdu za týden v Protohale a připraví start Algenaru." O pár hodin později byla navržena a schválena posádka pro Algenar. Tvořili ji:

1. pilot Clif Loié

2. pilot Dick Elavie

doktor výpravy George Hatsman

letový technik Tony Armstrong

fyzici Jerri Gergen a Jiří Greš

chemik Andrew Hargraves

Velitel výpravy Marvin Ravlings

specialisté přes radioaktivní zamoření Vaner Keziel a Bob Andrevskij

Celkem tedy deset členů, kteří začali prodělávat speciální týdenní výcvik.

xxx

...4..3..2..1.. start! ozvalo se z reproduktorů v řídicí kabině Algenaru. "Přívod paliva otevřen! Motory v chodu/ Tlak dvě a půl atmosféry! Vše v pořádku!" ukončil hlášení o průběhu startu Tony Armstrong od kontrolního pultu. Na chvíli všichni ztichli, protože přetížení bylo dost veliké a mluvení hodně vyčerpávalo.

"Konečně, uvolněte pásy, atmosférou jsme již prolétli," oddychl

si Marvin, "dvě hodiny máte volno, zůstane tu jen Clif Vaner a já, budeme dohlížet na průběh letu k Zemi."

Všichni odešli do svých kajit a většina se oddala spánku. Jen Dick a George si s chutí zahráli partičku šachu. Za dvě hodiny už prolétali atmosférou Země. Z odpočívajících se dostavil do řídicí kabiny také Bob Andrevskij, který se spolu se třemi muži obsluhy stal svědkem hrůzostrašné podívané. Před povrchem Země už obléтали rychlosti jen 500km/s, když uviděli tu zkázu. Všude na oceánech se vzdouvaly mohutné vlny, z pevniny se vznášely velké kusy země, všude jen plameny a dým. Přistáli na jakési vyvýšenině, na které bylo vidět celé okolí. Marvin začal rozdávat rozkazy svým mužům. "Jiří, Bob a Andrew se vydají na průzkum a odeberou vzorky půdy a ovzduší. Použijí k tomu výstupový modul. Ostatní budou krýt modul ze střeleckých věží." Tak se tři odhodlaní muži vydali na svou poslední cestu po Zemi.

xxx

Modul se vydal k troskám nedalekého města. Podle map to mělo být Lizinei v Severní Americe. Velitel Algenaru nespustil oči s radiolokátorem, na kterém pozoroval pohyb modulu. Mezitím se muži z modulu vydali na průzkum. Zatímco Jiří seděl v modulu a sledoval okolní dění, Bob se vydal k nedaleké, celkem zachovalé budově, podle nápisu místní tiskárně a Andrew sbíral vzorky půdy a ovzduší. Uvnitř budovy viděl Bob velké stohy ohořelých papírů. Ale uvnitř jednoho stroje objevil noviny. Chtěl si je přečíst, ale od modulu se ozval varovný signál. Strčil noviny za opasek svého skafandru a rozběhl se k modulu. Uviděl, že Andrew již naskočil a modul se dal do pohybu. Nasko511 také a zasedl ke kulometu.

"Proč se vrací?" otázal se George velitele. Marvin je tupě zíral do neznáma & nataženou rukou a šílel. "Tam, tam, rakety letí sem!"

"Řízené střely," vykřikl George a převzal velení, protože Marvin byl stále v šoku. "Připravte se bránit modul! Připravte odlet: rozkazoval George, ze zřícenin se ozvala palba a několik raket vybuchlo.

"Protiletadlová baterie", pochopil Dick, "ty automaty bojují proti sobě!"

Modul byl nedaleko od Algenaru, když dostal několik krátkých zásahů: Z Algenaru se ozvala salva, ta již modulu nepomohla. Modul se mezitím rozpadl na trosky. Bob se odpoutal z ochranných pásů a vrhl se k Anrewovi, který nehybně ležel a měl roztržený skafandr. Zalepil díru náplastí a začal Andrewa odtahovat k Algenaru. U modulu však zůstal ležet i Jiří, který se také nehýbal. Z dveří Algenaru vyskočil Vaner a vrátil se pro Jiřího. Když byli oba ranění dopraveni na palubu Algenaru, byl start připraven a Algenar odstartoval. George ve funkci doktora zhodnotil situaci. Bob vyvázl jen s odřeninami, Jiří měl zlomenou dolní čelist a přeražení nohy. Nejhůř na tom byl Andrew, Měl polámané žebra, tržnou ránu v hrudníku a těžký otřes mozku, ale jeho život ohrožen nebyl.

Vzorky ukázaly vysoký stupeň zamoření Země. Noviny, které donesl Bob byly jen zpola vytištěny. Poslední natištěná věta zněla ... chyba automatu zavinila odpálení několika stovek raket a následující válce, která ... Zde článek končil.

Vraceli se k Marsu, kde bude muset patnáct tisíc lidí přežít v koloniích. Všichni byli zarmoucení. Jerri ukončil tragédi větou, která vstoupila do dějin: "Proč se musí poslední díl dějin lidstva na Zemi jmenovat zrovna "válka automatů?"

Miroslav Ráček

SPLNĚNÝ SEN

Byla zrovna taková, jak o ní vždycky snil. Kolikrát viděl před sebou v oněch nejvzácnějších chvílích tuto tvář zalitou paprsky květnového slunce - jemné, skoro dětské rysy, oči barvy blankytu oblohy a žlutavě jasné vlasy rozpuštěné a občas polaskané jarním vánkem.

Kolik let marných než se sen stal skutečností. Cítil jakýsi podvědomý strach, že je to jen přelud, který se každou chvíli rozplyne. Lehounce ji vzal za ruku a vedli se kvetoucím údolím - zpěv ptáků, bzučení včel a bublání potůčku tvořilo velebnou jarní symfonii pojící se s divukrásným obrazem vytvořeným přírodou v nepopsatelný dojem krásy a harmonie a člověk cítí vnitřní sílu po lásce. Nebo spíš je to touha, vnuknutí ...

Co však ona? Pocítil strach - co když odmítne, odvrátí se a zamíří pryč a sen se zhroutí, zboří a jemu nezbudou než oči pro pláč? Má ji snad, když ji má konečně na dosah ruky zas navždy ztratit?

Zastavil se. Nedaleko zahlédl místo jako stvořené. Teď nebo nikdy - kmitlo mu hlavou. Jak začít? Po celou dobu hledal jen ji - na druhé nemělani pomyšlení. Snad to byla chyba.

"Dovol, na chvíli ..." pokusil se nespěšně a zamířil na mez, za kterou tryskal gejzír zlatého deště. Němě ho následovala.

Usedl. V očích se jí nejevilo nic - jako kdyby hleděla kamsi do nezměrné dálky.

"Chceš pocítit největší štěstí?" zeptal se, když si vzpomněl na starý školský trik. Sotva znatelně přikývla.

"Tak zvolna, porazu zavři oči." Viděl jak se víčka zavírají a na rtech se rozehrál, cosi neznámého tající úsměv.

Tušil, že je u cíle. Sebral všechnu sílu. Zvolna se pozvedl a políbil ji na rty. Pak znovu na tvář. Cítil, jak jej objímají její paže a rty líbají na oči.

"Milý ..." bylo jediné co ještě zachytil, když to zašeptaly její rty. Pak už se oddal jen onomu všemocným zvanému citu řečenému mezi lidmi láska. Spadli v objetí pod keř a závan vánku je zasypal deštěm zlatých lístků.

Nadzvedl se, setřásl lístky z obličeje a nacvičeným pohybem zmáčkljejí spánky. Z boku hlavy vyskočila programová kazeta. Vyn-
dal pouzdro z náprsní kapsy a vložil ji do něj.

Mechanicky vytáhnul také nákresový blok s nadpisem Umělá dívka - milostná varianta a do posledního odstavce a nadpisem Závěrečná zkouška prototypu - terén zapsal jediná dvě slova - Stoprocentní úspěch. Teprve nyní vlastně procitnul. Jeho dávný, mnohaletý konstrukční sen se splnil.

Ve vývojových dokumentech jsou již rozpracovány různé varianty barvy očí, vlasů či výšky postavy, avšak programová kazeta zůstane stejná. Zamířil k vrtulníku na konci údolí - pro tělo pošle mecha-
nika s pilotem.

Myslel na všechny ty, kterým jeho splněný sen přinese štěstí.

Roman Kubíček

ZROZENÍ

V současné kultuře dosahuje stále většího významu vědeckofantastické hnutí sdružující stoupence žánru samotného stejně jako popularizované vědy či kultury vůbec a svá sdružení má také mezi dětmi pionýrského věku a středoškolskou mládeží. Po jejich příkladu byl mnou založen vědecko-fantastický klub ve městě Otrokovice pod patronací MěDPM a nyní právě nastupuje na scénu kulturního dění.

Myšlenka založit klub byla uvedena v život již na podzim roku 1982 avšak souhrou okolností začíná opravdu aktivní činnost vyvíjet teprve nyní. Za jeho jádro byli vzati členové bývalého astronomického oddílu pracujícího při MěDPM k nimž se druží další zájemci. Dle podrobného plánu činnosti nyní vypracovaného bude klub originálně koncipován spojením tří směrů: klasického S-F klubu, pionýrského zájmového oddílu a sovětské literární školy. Činnost bude probíhat ve třech oblastech: umělecké (literatura, výtvarnictví), populárně-vědné a organizační (besedy s významnými osobnostmi pro širší okruh zájemců, jiné obdobné akce).

V oblasti literatury bude nejvýznamnějším tento tiskový orgán, který bude jednak informovat o klubovém dění, ale především si bere za účel uvádět tvorbu členů klubu i vnitrookresních spojenců nebo klubů spřátelených, a to ne pouze v žánru Science-Fiction samotném, ale také v žánrech spřízněných (pohádka, meditativní poezie, ideogram) nebo tvorbě překladové. U autorů oblastních to bude za textem poznamenáno, družebním klubům bude část fanzinu vyhražena. Tento fanzin bude vycházet jednak ve množené emisi určené k zaslání spojeneckým klubům ve vlasti i v zahraničí (SSSR - Moskva, Volgograd, Abakan) a jednak ve výtvarně zdobeném originále umístěném na naší nástěnce.

Náš klub bude aktivně spolupracovat s oblastními kulturními osobnostmi (literáti, výtvarníci) - jednak budou přizváni na klubem požádané akce, jednak jim bude umožněno publikování ve fanzinu, jak uvedeno výše. Tato spolupráce je mj. motivována snahou seznámit širší veřejnost s vesměs velmi hodnotnou tvorbou těchto autorů, jenž však bez užitku leží v zásuvkách a nenalézá možnost k publikaci. Poslání zveřejnit tuto tvorbu je jedním s cílů klubu.

Dne, tedy naše hnutí definitivně započíná a jsem hluboce přesvědčen, že své poslání a cíle splní.

Roman Kubíček

VÝKLAD NÁZVU

Náš tiskový orgán převzal a upravil svůj název po vzoru podobných tiskovin vycházejících v jiných klubech v ČSSR. Název vznikl dle schematu:

PO- pionýrské organizace
FAN fantastický
zpravodaj
a
ZIN informátor

Poznámka

Prozaická práce s dnešního čísla je prvotinou jednoho ze členů klubu, jenž si však nepřeje být jmenován a proto použil pseudonym. Byla poprvé publikována v almanachu vydaném ZDŠ Mánesova, odkud je také přejata.

Bytosti

Květen 1720. Lord de Habsborn se právě vydával na lov a volal na svého komorníka: "Hej, Patrcku, podej mi ty lovecké boty, které má udělal švec v Loly." Patrick se ihned vrátil a obul lorda.

"Jdeme!" zvolal lord a se svou družinou vyrazil ostrým cvalem k nedalekému lesu. Počal hon na jelena a lord si ani nevšiml, že jeho kůň, který byl nejlepší se všech, se vzdaluje. Marné hledal svou družinu. Dojel s vypětím sil k nedalekému palouku, kde se rozhodl přenocovat. Byl to muž statečný a tak není divu, že se toho odvážil. Snědl zbytek jídla, co měl v kapse u sedla a připravil se na přenocování. Nanosil pár větví, které ulámal z nedalekého smrku. Ulehl. Usnul tvrdým spánkem, ale přece ho vzбудilo, když zaslechl temné bušení jakoby z oblohy. Podíval se nahoru a uviděl světlo, které se k němu blíží. Měl strach, ale přece zůstal stát, až do doby, kdy se před něho sneslo něco, co mělo tvar talíře. Lord se chtěl dát na útěk, ale nemohl. Čekal, co se stane.

Vtom se na talíři rozsvítily světla různých barev a začaly se otvírat dvířka na vrcholu talíře. Lord jakoby přitahován magickou silou vlezl dovnitř. Talíř se potom rozsvítil zelenými světly a rychle se vznesl k obloze.

Květen 2020. Studoval jsem právě na fakultě, která se zabývala vývojem a stavbou kosmických raket. Se svým kamarádem H. Johnem Castellem když skončilo vyučování jsme se každý večer sešli a tajně jsme konstruovali přístroj, který nám měl zajistit velký úspěch. O dva měsíce a dva roky později, když už byl přístroj zhotoven, jsem prozradil veřejnosti, že je to nesmírně účinný přístroj k vysílání telegrafických signálů 106 do vesmíru. Přístroj měl upozornit nějaké bytosti, které myslí, jsou-li. Před zraky veřejnosti jsem 22. července 2022 spustil přístroj, který vysílal signály v pětiminutových intervalech po celý měsíc. Dne 28. srpna jsem dostal z pozorovací stanice správu, že byly zachyceny signály, které svědčí o existenci myslících bytostí. Celé lidstvo bylo od toho dne napjato, jestli se vůbec neznámé bytosti z okolí Krabí mlhoviny (jak zjistili vědci) ohlásí znova nebo zda nepřiletí.

Po deseti letech, kdy už se na příhodu tak trochu pozapomnělo, se ozvaly signály z okolí Měsíce. Byly to tytéž signály jako před deseti lety. Na Zemi začalo všechno vřít nedočkavostí, kdože to bude. Po pěti hodinách se v okolí Exeteru v Anglii začaly objevovat světla. Všichni novináři se tam hned sjeli, aby měli cenné informace

Těleso zůstalo ve výši dvou metrů s vydávalo zvláštní hukot pravděpodobně způsobený gyrostaty udržujícími talíř ve vodorovné poloze. Napětí

vrcholilo. Otevřel se příklop a z něho vylezl lord de Habsborn, kterého poznal jeden jeho potomek podle rodinných obrazů. (on se také potom představil a řekl, v kterém roce a za jakých okolností zmizel). Novináři se ptali hlavně na to jak vypadají bytosti se kterými strávil všechnu tu dobu. Také byly položeny otázky na to, jak je možné, že je tak dlouho živ. Lord se vrátil do nitra talíře a vyšel s lahví naplněnou světélkující kapalinou. V ruce držel listinu, kterou psal on sám.

"Napijte se," řekl "a budete žít 600 let."

Napil jsem se a zjistil, že kapalina má příjemnou chuť.

"Co je v tom zamíchané?" zeptal jsem se.

"Radiová emance a další příměsi, které jsou napsány na tomto papíře, odpověděl.

"To jste vynalezl vy?"

"Ne, bytosti, které se mnou přiletěly."

"Ať se ukáží" volali všichni.

"Ne, chtějí zůstat nepoznány," řekl lord.

Po rozmluvě s vědci mne lord svezl v autogyře, která byla velmi dobře zařízena a vybavena.

"V tom tam létají," řekl lord a zeptal se mne, jestli bych nechtěl letět s ním nazpátek.

Svolil jsem a po rozloučení s lidmi jsme nastoupili do speciálního boxu, kde se člověk přístroji uvede do stavu, v kterém může vykonávat dlouhé kosmické lety, aniž by stárnul. Zmáčkł tlačítko a se mnou to dvakrát silně trhlo.

Na hledanou Země !

podepsán: Mlasrotlian Kolnagbeatl